

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **S. M.**, nar., st. příslušnost Ukrajina, t. č. bytem, zast. Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem se sídlem nám. 28. října 9, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o správním vyhoštění, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-7612-1/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 8. 4. 2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 17. 4. 2014 doručenou téhož dne Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 8. 4. 2014, č. j. CPR-7612-1/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) změnila výrok v délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie na tři měsíce a ve zbylé části napadené rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-4126/ČJ-2013-060027-SV potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 2.5.2013, č. j. KRPB-4126/ČJ-2013-060027-SV bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce šesti měsíců, neboť cizinec byl na území zaměstnán nejméně v období od 23.1.2013 do 18.2.2013 bez potřebného povolení k zaměstnání, neboť předložené povolení k zaměstnání nebylo vydáno místně příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce ČR. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Pro případ, že by byl cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, byl počátek doby k vycestování stanoven ode dne odpadnutí těchto důvodů.

Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány se nedostatečně zabývaly dopady rozhodnutí do rodinného a soukromého života, žalovaná sice zkrátila dobu, po kterou nebude moci vstoupit na území států EU na tři měsíce z důvodu tvrzené proporcionality, ovšem tímto zkrácením doby zásadně nebyl zmírněn dopad rozhodnutí, kterým zaniká oprávněnost pobytu účastníka a opětovné získání je takřka nemožné. Bylo povinností zahrnout podstatně širší oblast faktických dopadů rozhodnutí s přihlédnutím k délce, průběhu pobytu žalobce na území ČR a skutečnost, že neporušil žádnou právní normu, pobývá v ČR s manželkou. Poukázal dále na to, že protokol o účastnickém výsledku je procesně nepoužitelný důkazem, neboť byl poučován podle § 55 správního řádu jako svědek. Výsledku předcházelo několikahodinové omezení osobní svobody bez stravy, což žalobce považuje za mučení mající vliv na jeho procesní práva. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k námitce proporcionality ve vztahu k rodinnému a soukromému životu uvedla, že snížením doby vyhoštění na tři měsíce bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zjištěným porušením zákona o pobytu cizinců a důsledky, které se promítnou do soukromého a rodinného života cizince. Správní vyhoštění je omezením dočasněho charakteru nebránící znovu požádat o pobyt na území ČR a zákon o pobytu cizinců, v ust. § 122 stanovuje podmínky, za kterých lze pravomocné a vykonatelné rozhodnutí zrušit, považuje-li je cizinec za příliš tvrdé. Pro zrušení rozhodnutí je nezbytné vycestování cizince, čímž je dosaženo jednoho z účelů, pro který bylo správní vyhoštění vydáno. K otázce „pendlerství“, kterou žalobce v žalobě zmiňuje, žalovaná uvádí, že za situace, kdy má žalobce veškeré zázemí a rodinu na Ukrajině, jeho návštěvy na Ukrajině logicky nasvědčují, že se jedná o opakované dojíždění za prací mimo místo svého trvalého pobytu. Pokud se týká námítky o procesní nepoužitelnosti protokolu o účastnickém výsledku, žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, neboť šlo o jednu z odvolacích námitek. Žalovaná popírá namítané vady svého rozhodnutí a navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

K nařízenému jednání se dostavila zástupkyně žalobce, která omluvila jeho neúčast, žalovaná se omluvila, soud věc projednal a rozhodl v její nepřítomnosti.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Na základě skutkového stavu zjištěného správním orgánem I. stupně v řízení, který nebyl žalobcem rozporován v odvolání ani v žalobě, soud přistoupil k posouzení dvou námitek v žalobě shora uvedených. K námitce, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného a soukromého života žalobce soud uvádí. Jak správní orgán I. stupně, tak i žalovaná se ve svých rozhodnutích podrobně zabývaly uvedenou námitkou a nelze jim ničeho vytknout. Lhůta tří měsíců, která byla stanovena pro dobu, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států je na spodní hranici v uvedeném ustanovení, čímž správní orgány vyjádřily na jedné straně závažnost protiprávního jednání žalobce spočívajícího ve výkonu práce bez povolení k zaměstnání a to i vzhledem k délce výkonu zaměstnání nejméně v období od 23.1.2013 do 18.2.2013. Žalobce si musel být vědom toho, že zaměstnání vykonává v rozporu s právními předpisy státu, na jehož území pobývá a musel si být vědom možných postihů za takové jednání a nesl za toto své jednání plnou zodpovědnost, neboť společnost M., s.r.o. ve správním řízení sdělila, že z důvodu nedostatku pracovních zakázek měl žalobce od 1.1.2013 do 31.3.2013 neplacené volno, tzn. na uvedeném pracovišti pracoval bez povolení k zaměstnání, ač je toto podmínkou výkonu zaměstnání. Vytýká-li žalobce správnímu orgánu nedůsledné vymezení pojmu soukromého a rodinného života, když pod soukromý život žalobce zahrnuje život profesní, který měl být prokazatelně vyhoštěním dotčen, žalovaná správně k této námitce uvedla, že cizinec má pouze základní vzdělání a na příslušném pracovišti prováděl pouze pomocné práce, což je dostupná doplňková činnost pracovního trhu, kdekoliv jinde, takže nedošlo ke znemožnění osobní realizace či ztrátě nabytých profesních zkušeností rozhodnutím o správním vyhoštění. S uvedeným posouzením se soud plně ztotožňuje. Délka pobytu na území ČR, jeho průběh, bezúhonnost byla zohledněna v délce doby vyhoštění na spodní hranici zákonné sazby.

Pokud se týká námítka ve vztahu k účastnickému výsledku, není důvodná, neboť žalobce byl řádně vyslechnut ke všem v úvahu přicházejícím okolnostem souvisejícím s vyhoštěním cizince. Na kladenou otázku vyjádření se ke kladeným otázkám, doplnění protokolu, předložení listinných důkazů odpověděl záporně. Protokol podepsal jako správný a úplný, nevzněl žádné námitky, nic nezpochybnil, nežádal doplnění, změny a jednotlivé strany protokolu opatřil svým podpisem. Do protokolu žalobce uvedl, že rozumí českému jazyku slovem i písmem, souhlasil, aby celé řízení bylo vedeno v českém jazyce, tlumočníka nežádal, porozuměl důvodu, proč je protokol s ním sepsován. V žádném případě se nejedná o procesně nepoužitelný důkaz, pouze z důvodu, že byl mimo řádných účastnických poučení žalobce poučován ve smyslu ust. § 55 odst. 4 správního řádu, a že by se jednalo o účastnický výsledek považovaný za nezákonný důkazní prostředek. Námitka, že z ostatních podkladů nebylo možné rozhodnout způsobem, který vyžaduje správní řád a nebylo prokázáno naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců je námitkou obecnou, nicméně, jak soud uvedl shora, v období od 1.1.2013 do 31.3.2013 poskytl zaměstnavatel žalobce žalobci neplacené volno a tudíž zákonitě v uvedeném období nemohl být legálně zaměstnán, tj. na základě řádného povolení k zaměstnání.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová